Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

5. září 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech – Nařízení (EU) č. 260/2012 – Jednotná oblast pro platby v eurech (SEPA) – Platba inkasem – Článek 9 odst. 2 – Dostupnost plateb – Podmínka bydliště“

Ve věci C-28/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) ze dne 20. prosince 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 17. ledna 2018, v řízení

Verein für Konsumenteninformation

proti

Deutsche Bahn AG,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát)

ve složení E. Regan (zpravodaj), předseda senátu, C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: D. Dittert, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. ledna 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Verein für Konsumenteninformation S. Langerem, Rechtsanwalt,

– za Deutsche Bahn AG C. Pöchhackerem a L. Riedem, Rechtsanwälte,

– za Evropskou komisi H. Tserepa-Lacombe a T. Scharfem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. května 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 9 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009 (Úř. věst. 2012, L 94, s. 22).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Verein für Konsumenteninformation (Sdružení pro informování spotřebitelů, dále jen „VKI“) a Deutsche Bahn AG ve věci nemožnosti cestujících, kteří nemají bydliště v Německu, zaplatit jízdenky zarezervované na internetových stránkách této společnosti inkasem v eurech prostřednictvím celounijního inkasního systému (dále jen „inkasní systém SEPA“).

Právní rámec

3 Body 1, 6, 9, 10 a 32 odůvodnění nařízení č. 260/2012 znějí takto:

„(1) Vytvoření integrovaného trhu elektronických plateb v eurech, kde není rozdílu mezi vnitrostátními a přeshraničními platbami, je nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu. Za tímto účelem má projekt jednotné oblasti pro platby v eurech (Single Euro Payments Area) (dále jen „SEPA“) vytvořit společné celounijní platební služby, jež nahradí stávající vnitrostátní platební služby. V důsledku zavedení otevřených, společných platebních norem, pravidel a postupů a prostřednictvím integrovaného zpracování plateb by SEPA měla občanům a podnikům Unie zajistit bezpečné, cenově konkurenceschopné, uživatelsky vstřícné a spolehlivé platební služby v eurech. To by mělo platit pro platby SEPA prováděné uvnitř členských států nebo přes jejich hranice, a to za stejných základních podmínek a se stejnými právy a povinnostmi bez ohledu na jejich polohu v Unii. […]

[…]

(6) Pouze rychlým a komplexním přechodem na celounijní úhrady a inkasa bude využito všech výhod integrovaného trhu plateb, takže bude možné odstranit vysoké náklady na paralelní provoz starších produktů a produktů SEPA. Měla by se proto stanovit pravidla vztahující se na provádění všech úhrad a inkasních transakcí denominovaných v eurech v rámci Unie. […]

[…]

(9) Aby mohla být úhrada provedena, musí být platební účet příjemce dosažitelný. Měla by být proto stanovena povinnost dosažitelnosti v rámci celé Unie s cílem podpořit úspěšné zavedení celounijních úhradových a inkasních služeb. Pro zvýšení transparentnosti je dále vhodné sloučit tuto povinnost a povinnost dosažitelnosti inkasa, kterou již stanoví nařízení (ES) č. 924/2009 [Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. září 2009 o přeshraničních platbách ve Společenství a o zrušení nařízení (ES) č. 2560/2001 (Úř. věst. 2009, L 266, s. 11)], do jediného aktu. Veškeré platební účty příjemců plateb, které jsou dosažitelné pro vnitrostátní úhradu, by měly být rovněž dosažitelné pro celounijní schéma úhrad. Veškeré platební účty plátců, které jsou dosažitelné pro vnitrostátní inkaso, by měly být rovněž dosažitelné pro celounijní inkasní schéma. To by mělo platit bez ohledu na to, zda se poskytovatel platebních služeb rozhodne být účastníkem určitého schématu úhrad nebo inkasa, či nikoli.

(10) Technická interoperabilita je základním předpokladem hospodářské soutěže. Aby byl vytvořen integrovaný trh systémů elektronických plateb v eurech, je důležité, aby zpracování úhrad a inkas nebránila obchodní pravidla ani technické překážky, jako je povinnost účastnit se více než jednoho systému pro vypořádávání přeshraničních plateb. Úhrady a inkasa by se měly provádět ve schématu, jehož základní pravidla přijali poskytovatelé platebních služeb

představující většinu poskytovatelů platebních služeb ve většině členských států a současně většinu poskytovatelů platebních služeb v Unii, pokud jsou tato pravidla stejná jak pro přeshraniční, tak pro čistě vnitrostátní úhrady a inkasní transakce. […]

[…]

(32) Má-li být zajištěna široká veřejná podpora pro SEPA, je zásadní, aby byla zajištěna i vysoká úroveň ochrany plátců, zejména v případě inkasních transakcí. Současné a zároveň jediné celoevropské spotřebitelské schéma inkasních plateb vytvořené EPC poskytuje bezvýhradné právo na vrácení autorizovaných plateb, kdy nebudou kladeny žádné otázky, a to po dobu osmi týdnů od data, kdy byly prostředky odečteny z účtu, přičemž toto právo na vrácení podléhá několika podmínkám podle článků 62 a 63 směrnice 2007/64/ES [Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. 2007, L 319, s. 1)]. Vzhledem k současné situaci na trhu a k nutnosti zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele by měl být dopad těchto ustanovení posouzen ve zprávě, kterou má Komise podle článku 87 směrnice 2007/64/ES předložit nejpozději 1. listopadu 2012 Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému sociálnímu a hospodářskému výboru a ECB (Evropské centrální bance) spolu s případným návrhem na přezkum uvedené směrnice.“

4 Článek 1 nařízení č. 260/2012, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení stanoví pravidla pro úhrady a inkasní transakce denominované v eurech v rámci Unie, pokud se poskytovatel platebních služeb plátce a poskytovatel platebních služeb příjemce nacházejí v Unii nebo pokud se jediný poskytovatel platebních služeb v rámci platební transakce nachází v Unii.“

5 Článek 2 tohoto nařízení, nadepsaný „Definice“, zní:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

2) ‚inkasem‘ vnitrostátní nebo přeshraniční platební služba za účelem odepsání částky z platebního účtu plátce, při níž podnět k platební transakci dává příjemce na základě souhlasu plátce;

3) ‚plátcem‘ fyzická nebo právnická osoba, která je majitelem platebního účtu a umožní platební příkaz z tohoto platebního účtu, nebo v případě neexistence platebního účtu plátce fyzická nebo právnická osoba, která dá platební příkaz ve prospěch platebního účtu příjemce;

4) ‚příjemcem‘ fyzická nebo právnická osoba, která je majitelem platebního účtu a která je zamýšleným příjemcem peněžních prostředků, jež jsou předmětem platební transakce;

5) ‚platebním účtem‘ účet vedený na jméno jednoho nebo více uživatelů platebních služeb, který je využíván k provádění platebních transakcí;

[…]

21) ‚zmocněním k inkasu‘ vyjádření souhlasu a autorizace, které plátce uděluje příjemci a (přímo nebo nepřímo prostřednictvím příjemce) poskytovateli platebních služeb plátce a kterým příjemci povoluje dát podnět k inkasování z určeného platebního účtu plátce a poskytovateli platebních služeb plátce povoluje tyto pokyny splnit;

[…]

26) ‚přeshraniční platební transakcí' platební transakce z podnětu plátce nebo příjemce, pokud se poskytovatel platebních služeb plátce a poskytovatel platebních služeb příjemce nacházejí v různých členských státech;

27) ‚vnitrostátní platební transakcí' platební transakce z podnětu plátce nebo příjemce, pokud se poskytovatel platebních služeb plátce a poskytovatel platebních služeb příjemce nacházejí v témže členském státě;

[…]"

6 Článek 3 uvedeného nařízení, nadepsaný „Dosažitelnost", v odstavci 2 stanoví:

„Poskytovatel platebních služeb plátce, který je dosažitelný pro vnitrostátní inkaso v rámci určitého platebního schématu, musí být v souladu s pravidly celounijního platebního schématu dosažitelný pro inkaso z podnětu příjemce prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nacházejícího se v kterémkoliv členském státě."

7 Článek 9 téhož nařízení, nadepsaný „Dostupnost plateb", v odstavci 2 uvádí:

„Příjemce, který přijímá úhradu nebo používá inkaso k získávání peněžních prostředků od plátce, který je majitelem platebního účtu nacházejícího se v Unii, si nesmí určovat členský stát, v němž se má tento platební účet nacházet, pokud je tento platební účet dosažitelný v souladu s článkem 3."

Spor v původním řízení a předběžná otázka

8 VKI má v souladu s rakouskými právními předpisy aktivní legitimaci k podání žaloby za účelem ochrany spotřebitelů.

9 Deutsche Bahn je dopravní železniční podnik se sídlem v Berlíně (Německo). Na svých internetových stránkách nabízí spotřebitelům možnost rezervace mezinárodních jízd po železnici. Za tímto účelem s nimi na základě svých všeobecných přepravních podmínek uzavírá smlouvy.

10 Podle jednoho z ujednání vložených do těchto všeobecných přepravních podmínek mohou být jízdenky rezervované na internetové stránce Deutsche Bahn zaplaceny kreditní kartou, prostřednictví platebního systému PayPal, přímou platbou přes internetové bankovnictví nebo inkasním systémem SEPA. Podle tohoto ujednání je však využití posledně uvedené platební metody možné pouze při splnění několika podmínek, kterými jsou bydliště plátce v Německu, souhlas s inkasem z účtu u banky nebo spořitelny se sídlem na území státu, který se účastní systému SEPA, příkaz pro banku nebo spořitelnu k provedení inkasa a registrace na internetové stránce Deutsche Bahn. Pro aktivaci inkasa v systému SEPA je vyžadováno, aby plátce dal souhlas k posouzení bonity.

11 VKI podal k Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni, Rakousko) žalobu na zdržení se protiprávního jednání, kterou požadoval, aby bylo Deutsche Bahn uloženo zdržet se užívání uvedeného ujednání ve smlouvách se spotřebiteli. Na podporu této žaloby VKI uvedl, že ujednání dotčené ve věci v původním řízení, podle kterého musí mít plátce kromě jiného bydliště v Německu, aby mohl zaplatit prostřednictvím inkasního systému SEPA, je v rozporu s čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012, jelikož platební účet spotřebitele se zpravidla nachází v členském státě, v němž má bydliště, a jelikož toto ujednání ukládá ještě větší omezení, než je podmínka, že si plátce musí otevřít účet v Německu.

12 Společnost Deutsche Bahn naopak tvrdila, že nařízení č. 260/2012 má za cíl ochranu plateb, nikoliv plátců, jelikož se vztahuje na poskytovatele platebních služeb. Toto nařízení neukládá příjemcům plateb povinnost nabízet možnost zaplatit prostřednictvím inkasního systému SEPA všem spotřebitelům v celé Unii. Kromě toho mají spotřebitelé pro nákup jízdenek na její internetové stránce

k dispozici alternativní způsoby platby. V každém případě je podmínka týkající se bydliště spotřebitele odůvodněná. V inkasním schématu totiž poskytovatel platebních služeb, na rozdíl od jiných platebních schémat, neposkytuje příjemci platby žádnou záruku za její zaplacení.

13 Rozsudkem ze dne 13. července 2016 Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni) vyhověl žalobě VKI týkající se spotřebitelů s bydlištěm v Rakousku s tím, že uvedené ujednání je v rozporu s čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012.

14 Rozsudkem ze dne 14. března 2017 Oberlandesgericht Wien (vrchní zemský soud ve Vídni, Rakousko) v odvolacím řízení zrušil toto rozhodnutí a zamítl žalobu VKI z toho důvodu, že nařízení č. 260/2012 v čl. 9 odst. 2 sice zaručuje plátcům a příjemcům, že nemusí mít pro účely vnitrostátních a přeshraničních inkasních plateb několik platebních účtů, neukládá však příjemcům povinnost v obchodním styku se spotřebitelem vždy akceptovat určité platební instrumenty.

15 V rozhodnutí VKI o dovolání proti tomuto rozsudku byl Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) toho názoru, že čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 zakazuje plátcům a příjemcům plateb určovat členský stát, ve kterém se má nacházet účet druhé strany a nevztahuje se na poskytovatele platebních služeb, ale použije se na vztahy mezi příjemci a plátci, které tím chrání. I když je pravda, že podle jazykového výkladu se toto ustanovení omezuje na zákaz určení zeměpisného umístění platebního účtu, nic to nemění na tom, že takové ujednání, jako je ujednání dotčené v původním řízení, které vylučuje inkasní systém SEPA, pokud plátce nemá bydliště ve stejném členském státě, v němž má příjemce platby své sídlo, by mohlo být v rozporu s uvedeným ustanovením, neboť platební účet plátce se zpravidla nachází v členském státě, v němž má plátce bydliště.

16 Za těchto podmínek se Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 9 odst. 2 nařízení [č. 260/2012] vykládat tak, že je příjemci zakázáno činit platbu v inkasním systému SEPA závislou na bydlišti plátce v členském státě, ve kterém má sídlo (bydliště) i příjemce, pokud je přípustná platba i jiným způsobem, např. kreditní kartou?“

K předběžné otázce

17 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovému smluvnímu ujednání, jako je smluvní ujednání dotčené v původním řízení, které vylučuje platbu prostřednictvím inkasního systému SEPA, pokud plátce nemá bydliště ve stejném členském státě, jako je stát, v němž má příjemce své sídlo.

18 Úvodem je třeba připomenout, že nařízení č. 260/2012 bylo, jak vyplývá z jeho bodu 1 odůvodnění, přijato v rámci projektu k zavedení SEPA, které mělo za cíl vytvořit pro platby v eurech společné celounijní platební služby, jež nahradí stávající vnitrostátní platební služby.

19 Podle článku 1 má toto nařízení za cíl stanovit pravidla pro úhrady a inkasní transakce denominované v eurech v rámci Unie, pokud se poskytovatel platebních služeb plátce a poskytovatel platebních služeb příjemce nacházejí v Unii nebo pokud se jediný poskytovatel platebních služeb v rámci platební transakce nachází v Unii.

20 Jak vyplývá zejména z bodů 1 a 6 odůvodnění uvedeného nařízení, technické a obchodní požadavky, které jsou jím stanovené, se vztahují na platby prováděné v rámci SEPA uvnitř členských států nebo přes jejich hranice, a to za stejných podmínek a se stejnými právy a povinnostmi bez ohledu na jejich polohu v Unii, za účelem úplného přechodu na celounijní úhrady a inkasa a vytvoření integrovaného trhu elektronických plateb v eurech, kde není rozdílu mezi vnitrostátními a přeshraničními platbami.

21 V této souvislosti čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 stanoví, že příjemce, který používá inkaso k získávání peněžních prostředků od plátce, který je majitelem platebního účtu nacházejícího se v Unii, si nesmí „určovat“ členský stát, v němž se má tento platební účet nacházet, pokud je tento platební účet dosažitelný v souladu s článkem 3 tohoto nařízení, pojem „inkaso“ je přitom definován v článku 2 bodě 2 uvedeného nařízení jako vnitrostátní nebo přeshraniční platební služba za účelem odepsání částky z platebního účtu plátce, při níž podnět k platební transakci dává příjemce na základě souhlasu plátce.

22 Podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 260/2012 poskytovatel platebních služeb plátce, který je dosažitelný pro vnitrostátní inkaso v rámci určitého platebního schématu, musí být, stejným způsobem, jak plyne z bodu 9 odůvodnění tohoto nařízení, v souladu s pravidly celounijního platebního schématu dosažitelný pro inkaso z podnětu příjemce prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nacházejícího se v kterémkoliv členském státě.

23 Ze znění čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 ve spojení s jeho čl. 3 odst. 2 tak vyplývá, že příjemci inkasa je zakázáno vyžadovat, aby se účet plátce nacházel v určitém členském státě, pokud je tento účet dosažitelný pro vnitrostátní inkaso.

24 V projednávané věci je nesporné, že i když ujednání, o které se jedná ve věci v původním řízení, ukládá plátci povinnost mít bydliště ve stejném členském státě, v němž má příjemce své sídlo, tj. v Německu, nevyžaduje naopak, aby měl plátce účet v určitém členském státě. Na takové ujednání se tedy znění čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 výslovně nevztahuje.

25 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je však třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 17. října 2018, Günter Hartmann Tabakvertrieb, C-425/17, EU:C:2018:830, bod 18 a citovaná judikatura).

26 V tomto ohledu je pravda, že hlavním cílem nařízení č. 260/2012 je, jak bylo připomenuto v bodech 18 až 20 tohoto rozsudku, stanovit technické a obchodní požadavky, pokud jde zejména o inkasa, za účelem zavedení společných platebních služeb v Unii.

27 Nicméně článek 9 odst. 2 tohoto nařízení, když se výslovně týká specifického vztahu mezi plátcem a příjemcem, přispívá rovněž k naplnění cíle, jímž je dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele, která je nezbytná k zajištění jeho podpory pro SEPA, jak vyplývá z bodu 32 odůvodnění uvedeného nařízení.

28 Toto ustanovení totiž umožňuje pro platby prostřednictvím inkasa využít jeden a tentýž účet pro všechny platební operace v rámci Unie, čímž odpadají náklady spojené s vedením několika platebních účtů, a to tak, že je zajištěno, jak vyplývá z bodu 10 odůvodnění nařízení č. 260/2012, že obchodní pravidla nebudou spotřebitelům bránit, aby v rámci integrovaného trhu s elektronickými platbami v eurech uskutečnili jakoukoli platbu na účty příjemců vedené u poskytovatelů služeb nacházejících se v jiných členských státech.

29 Přitom je třeba konstatovat, že takové ujednání, jako je ujednání dotčené v původním řízení, které stanoví rozdílné zacházení na základě kritéria bydliště plátce, může v zásadě nepříznivě dopadat na spotřebitele, kteří nemají platební účet v členském státě, ve kterém má příjemce své sídlo. Je totiž nesporné, že spotřebitelé mají nejčastěji platební účet v členském státě, v němž mají bydliště.

30 Takové ujednání tak nepřímo znamená určení členského státu, ve kterém se má nacházet platební účet, což vede k účinkům srovnatelným s těmi, které má určení specifického členského státu.

31 Ve většině případů totiž tato podmínka bydliště omezuje dosažitelnost inkasního systému SEPA pouze na plátce s platebním účtem nacházejícím se v členském státě, v němž má příjemce své sídlo, a tudíž vylučuje tento způsob platby pro plátce s platebním účtem v jiném členském státě.

32 Toto ujednání tedy v podstatě vyhrazuje tento platební způsob pro vnitrostátní platební transakce ve smyslu čl. 2 bodu 27 nařízení č. 260/2012, to znamená pro ty prováděné mezi plátcem a příjemcem, kteří mají platební účet u poskytovatelů platebních služeb nacházejících se v témže členském státě, a vylučuje většinu přeshraničních platebních transakcí, což s sebou v souladu s čl. 2 bodem 26 tohoto nařízení nese vyloučení poskytovatelů platebních služeb nacházející se v různých členských státech.

33 Z toho vyplývá, že takové ujednání, jako je ujednání dotčené v původním řízení, může narušit užitečný účinek čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012, jelikož zbavuje plátce možnosti provést inkaso z účtu vedeného v členském státě, který si zvolí. Toto ujednání tak brání cíli sledovanému tímto ustanovením, kterým je – jak bylo připomenuto v bodě 28 tohoto rozsudku – zamezení tomu, aby obchodní pravidla narušovala vytvoření jednotného trhu s elektronickými platbami v eurech, o němž hovoří bod 1 odůvodnění tohoto nařízení.

34 V tomto ohledu je irelevantní, že spotřebitel může použít alternativní způsoby platby. Příjemci plateb sice mají i nadále možnost volby v tom, zda plátcům nabídnou či nenabídnou možnost provést platby prostřednictvím inkasního systému SEPA, avšak nemohou - na rozdíl do toho, co tvrdí Deutsche Bahn - když takovou možnost nabízejí, činit využití této platební metody závislé na podmínkách, které naruší užitečný účinek čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012.

35 Podle společnosti Deutsche Bahn však lze z nařízení (EU) 2018/302 Evropského parlamentu a Rady ze dne 28. února 2018 o řešení neoprávněného zeměpisného blokování a dalších forem diskriminace založených na státní příslušnosti, místě bydliště či místě usazení zákazníků v rámci vnitřního trhu a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES (Úř. věst. 2018, L 60I, s. 1), vyvodit, že čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 se nevztahuje na takovou podmínku bydliště, jako je podmínka dotčená v původním řízení.

36 Avšak kromě toho, že toto nařízení ze své oblasti působnosti vylučuje takové služby v oblasti dopravy, jako jsou služby dotčené v původním řízení, a že se použije až od 3. prosince 2018, tedy až poté, co nastaly skutkové okolnosti sporu v původním řízení, stačí konstatovat, jak uvedl generální advokát v bodě 39 svého stanoviska, že nařízení 2018/302, které se vztahuje výlučně na zeměpisné blokování, nijak neovlivňuje výklad čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012, jestliže unijní normotvůrce nezaložil vztah mezi těmito dvěma nařízeními.

37 Společnost Deutsche Bahn rovněž tvrdí, že taková podmínka bydliště, jako je podmínka dotčená v původním řízení, je odůvodněna nezbytností kontrolovat bonitu plátců, jelikož riziko zneužití a nezaplacení je obzvláště vysoké, pokud – tak jako je tomu ve věci v původním řízení – je povolení k inkasu dáno přímo plátcem ve prospěch příjemce bez zásahu poskytovatelů platebních služeb jednoho či druhého. Za těchto podmínek musí podle Deutsche Bahn příjemce sám posoudit riziko, že zákazník nezaplatí.

38 Je však třeba poznamenat, jak uvedl generální advokát v bodech 46 a 47 svého stanoviska, že ani čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012, ani žádné jiné ustanovení tohoto nařízení nestanoví výjimku z povinnosti stanovené v tomto ustanovení, jelikož unijní normotvůrce při přijímání tohoto ustanovení dostatečně zohlednil různé zájmy ve vztahu mezi plátci a příjemci.

39 Příjemci v každém případě nic nebrání v tom, jak to Komise uvedla na jednání, aby snížil rizika zneužití nebo nezaplacení tím, že umožní doručení jízdenek, nebo jejich vytištění až v momentě, kdy příjemce obdrží potvrzení o přijetí platby.

40 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 9 odst. 2 nařízení č. 260/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovému smluvnímu ujednání, jako je smluvní ujednání dotčené ve věci v původním řízení, které vylučuje platbu prostřednictvím inkasního systému SEPA, pokud plátce nemá bydliště ve stejném členském státě, jako je stát, v němž má příjemce své sídlo.

K nákladům řízení

41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 9 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovému smluvnímu ujednání, jako je smluvní ujednání dotčené ve věci původním řízení, které vylučuje platbu inkasem v eurech prostřednictvím celounijního inkasního systému (inkasní systém SEPA), pokud plátce nemá bydliště ve stejném členském státě, v němž má příjemce své sídlo.

Podpisy.